

te følgende til Jyllands-Posten: »Normalt plejer man at sige, at det ikke er hensigtsmæssigt, hvis et firma er afhængigt af en klient.«

Det viser sig da også, at Kammeradvokaten, der modtager en stor andel af sine samlede indtægter fra staten, på det seneste har givet staten mange dårlige råd. Dette gælder f.eks. Kammeradvokatens rådgivning i forbindelse med branden i Provianthuset (ved Christiansborg), redegørelsen fra Kammeradvokaten om DSB-færgerne »Ask« og »Urd«, der kostede staten et provenu på ca. 800 mio. kr., Kammeradvokatens rapport om gebyrsagen, som Justitsministeriets Lovafdeling forkastede, Kammeradvokatens rådgivning i forbindelse med sagen om Sparekassen Nordjyllands køb af Himmerlandsbanken og Kammeradvokatens rådgivning i forbindelse med Ungbosagen.

På baggrund af ovennævnte forhold mener forslagsstillerne, at det vil stille staten bedre, hvad angår juridisk rådgivning, og at det i øvrigt vil styrke advokatfirmaet Poul Schmiths uafhængighed, at eventuel fortsat juridisk rådgivning for staten fremover skal baseres på faglige kriterier og konkret ekspertise og ikke en monopollignende aftale med Finansministeriet. Dette advokatfirma har siden 1935 været statens særlige advokat.

Kammeradvokatens opgaver ifølge aftalen mellem Finansministeriet og Kammeradvokaten og ifølge gældende praksis

Ifølge aftalen mellem Kammeradvokaten og Finansministeriet varetager Kammeradvokaten udførelsen af sager og anden advokatmæssig bistand til staten. Det påhviler Kammeradvokaten at afgive juridiske responsa til samtlige statsinstitutioner. Sager for DSB samt de af inkassatorordningen under Kongeriget Danmarks Hypotekbank omfattede sager er dog ikke omfattet af kammeradvokatordningen. Endvidere er statsinstitutioner berettiget til at søge anden advokatbistand i mindre incassosager og lignende, når direkte antagelse af lokal advokat er mest hensigtsmæssig.

Hvis en statsinstitution i øvrigt i særlige tilfælde eller særlige grupper af tilfælde ønsker at anvende anden advokatbistand, kan dette kun ske med godkendelse fra Finansministeriet.

Ud af 2.000 sager er der kun søgt om dispensation i tre sager, og kun i en enkelt sag er der givet dispensation inden for det seneste år, oplyser en kommitteret i Finansministeriet til Berlingske Tidende den 22. oktober 1994.

Imidlertid har en række statsejede selskaber, der de seneste år er omdannet til aktieselskaber, købt ad-

vokatbistand hos andre advokatvirksomheder end Kammeradvokaten, oplyser Jyllands-Posten i artiklen den 23. oktober 1994.

Kammeradvokatens indtægter fra staten

Siden kammeradvokatembedets oprettelse i år 1700 har der været tale om to former for vederlag: et fast årligt honorar og et med de enkelte sager varierende beløb. Det faste årlige honorar på 75.000 kr. (1. oktober 1984-prisniveau) ekskl. moms modtager Kammeradvokaten for at stå til rådighed med telefonisk og anden kortvarig mundtlig rådgivning. Honoraret reguleres efter de regler, der til enhver tid gælder for tilsvarende statslige honorarer. Det salær, Kammeradvokaten oppebærer for den enkelte sag – herunder udarbejdelse af responsa og mere omfattende ankeindstillinger – udgør $\frac{2}{3}$ af sædvanligt advokatsalær. Salæret omfatter sædvanlige udgifter til porto og copialia.

Finansministeriet og Kammeradvokaten har siden januar 1994 nægtet at oplyse om Kammeradvokatens samlede indtægter fra staten. Finansministeriet og Kammeradvokaten har forsøgt at bevare denne oplysning som en hemmelighed over for Jyllands-Posten og over for Folketingets Finansudvalg.

Imidlertid har finansministeren i svar den 25. oktober 1994 på spørgsmål nr. S 65, folketingsåret 1994-95, stillet den 18. oktober 1994 i henhold til Folketingets forretningsorden § 20 af Kirsten Jacobsen (FP) oplyst, at Kammeradvokatens samlede salærer fra staten for de seneste fem år udgør:

1989: kr. 18.161.837,46 ekskl. moms
 1990: kr. 18.416.317,14 ekskl. moms
 1991: kr. 23.469.163,06 ekskl. moms
 1992: kr. 33.556.847,20 ekskl. moms
 1993: kr. 44.374.143,36 ekskl. moms.

Historisk baggrund for kammeradvokatordningen

Fra enevældens indførelse, ved kongeloven i 1665, til 1848 var den danske centraladministration opdelt i følgende tre hovedområder:

- 1) Kancelliforvaltningen, der varetog de immaterielle sagsområder (justitsvæsen, kirke, undervisning og rigets forhold til udlandet),
- 2) kammer- og finansforvaltningen for de materielle sagsområder omfattende rigets indtægter og udgifter samt aktiver og passiver og
- 3) forvaltningen af den land- og sømilitære krigsmagt.

Kammeradvokaten blev efter embedets oprettelse knyttet til Rentekammeret. Rentekammeret, der hørte ind under kammer- og finansforvaltningen, var fra